

Arrest

**nr. 145 212 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van 9 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 mei 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

1.2. Op 2 februari 2012 beslist de gemachtigde dat deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is. Op 9 februari 2012 geeft hij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.05.2009 werd ingediend door:

*A., L. (R.R.: xxx)
nationaliteit: Armenië (Rep.)
geboren te Echmiadzin op (...)1951
laatst gekend adres: Oostendelaan 77, 8430 Middelkerke*

in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar zoon, de heer A. A., op het ogenblik van haar aanvraag, sinds juni 2005 over verblijfsrecht in België beschikt (ter vervollediging blijkt uit de studie van het administratief dossier dat de heer A. op 25.03.2011 de Belgische nationaliteit verworven heeft), dat zij met hem een gezin zou vormen en dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending van het artikel 8 EVRM zou betekenen. Echter, om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van een duurzame relatie met een persoon met verblijfsrecht in België of met een persoon met de Belgische nationaliteit, dient betrokkene aan de basisvoorwaarden te voldoen, zoals vermeld in het artikel 10 (in geval van een relatie met een vreemdeling met verblijfsrecht in België) of artikel 40ter (in geval van een relatie met een Belg) van de wet van 15.12.1980. Uit de studie van het administratief dossier blijkt dat betrokkene niet aan deze voorwaarden voldoet en dient hierbij opgemerkt te worden dat de aanvraag 9bis niet kan beschouwd worden als een vorm van "hoger beroep" tegen de afwijzing van een aanvraag gezinshereniging (in casu, de aanvraag artikel 10 ingediend door betrokkene op 17.11.2008, onontvankelijk verklaard op 07.02.2009, opnieuw ingediend door betrokkene op 04.03.2009, de onontvankelijke beslissing verder aangehouden op 16.04.2009 en de aanvraag artikel 40ter ingediend door betrokkene op 29.06.2011 en geweigerd op 06.10.2011), nadat de betrokkene al de beroepsmogelijkheden heeft uitgeput, (in casu, het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 04.03.2009 en ongegrond verklaard op 11.05.2009). Wat betreft het inroepen van het artikel 8 EVRM, dient opgemerkt te worden dat het onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst. Betrokkene verbleef er immers 56 jaar vooraleer zij in mei 2008 met een Italiaans toeristenvisum naar België kwam. Haar verblijf in België, haar integratie en haar opgebouwde banden kunnen bijgevolg niet vergeleken worden met haar relaties in haar land van herkomst. Bovendien blijkt uit de grondige studie van het administratief dossier van betrokkene dat de zoon van betrokkene in 1999 in België asiel heeft aangevraagd en in juni 2005 verblijfsrecht heeft verworven en betrokkene dus meer dan 8 jaar zonder haar zoon heeft gewoond en geen deel heeft uitgemaakt van zijn gezin. Bovendien beschikt betrokkene over de mogelijkheid om via de gepaste procedure in het land van herkomst een visum aan te vragen, waarmee zij naar België kan komen om haar familie hier te bezoeken.

Wat betreft het inroepen van artikel 3 van het EVRM, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). De criteria van deze instructie zijn dus niet meer van toepassing.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S.

van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

De tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van De Minister van/De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken

wordt aan A. L.

geboren te Echmiadzin (Unie d. Socialist. Sovjetrep.), op (...)1951, van Armeense nationaliteit het bevel gegeven om uiterlijk op 09/03/2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië en Zweden (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomsten (art 7,al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(…) III.1 Eerste middel

Schending van artikel 9bis en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 juncto schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

‘De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen(zie RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

III. 1.1. Eerste onderdeel

Zoals hierna blijkt is verweerster niet uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens, minstens heeft zij die gegevens niet correct beoordeeld en is zij aldus onzorgvuldig te werk gegaan een heeft zij een kennelijk onredelijk weigeringsbesluit genomen.

Volgens verweerster zou verzoekster perfect in staat zijn geweest ‘[...] meer dan acht jaar zonder haar zoon (A. A.) heeft gewoond en geen deel heeft uitgemaakt van zijn gezin

Aangezien verzoekster sinds haar binnenkomst in het Rijk feitelijk verblijf houdt en ten laste wordt genomen door haar zoon thans Belg met adres thans te 8430 MIDDELKERKE, (...), dient te worden aangenomen dat haar zoon wel degelijk - zowel in het herkomstland als in het Rijk - en daadwerkelijk verzoekster tevens zijn moeder, ten laste neemt en nam.

Nagenoeg onmiddellijk na haar aankomst in het Rijk heeft verzoekster twee aanvragen tot verblijfsmachtiging op grond van art. 10. Vr.W. ingediend (op 17.11.2008 en op 04.03.2009) aangezien

haar zoon haar feitelijk ten laste nam en omdat verzoekster ook in haar herkomstland niet zonder de hulp van haar zoon kan overleven, mede reden waarom verzoekster haar zoon in het Rijk vervoegde. Sindsdien heeft verzoekster op 25.05.2009 en op 08.12.2011 verzoekster twee bijkomende aanvragen tot verblijfsmachtiging ingediend op grond van art. 9bis Vr.W.

Onverminderd het feit dat de Raad van State bij arresten van 09.12.2009 (R.v.St. arrest 198.769 en 05.10.2011 arrest 215.571) de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van art. 9.3 en 9bis Vr.W heeft vernietigd, doet dit geen afbreuk aan de discretionaire macht van verweerster om ten gevolge van de prangende humanitaire situatie waarin verzoekster verkeerd, haar verzoek tot regularisatie gegrond te verklaren en haar een machtiging tot verblijf te verlenen.

Het is overduidelijk dat verzoekster mede gelet op haar hoge leeftijd en haar verblijf te Armenië sinds 1999 en in België sinds 2008, wel degelijk valt onder het criterium 2.3 van de (vernietigde) instructie dd. 19.07.2009 naar luid waarvan :

"De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (art 40 bis van de wet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden 'vergemakkelijkt in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU- burger

III.1.2. Tweede onderdeel

In haar beslissing dd. 02.02.2012 heeft verweerster geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster 08.12.2011 een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft ingediend op grond van art. 9bis Vr.W. (stuk 4) waaromtrent verweerster in geen geval kan voorhouden onwetend te zijn, nu dit verzoekschrift haar reeds op 08.12.2011 werd medegedeeld (stuk 5).

Op geen enkel ogenblik heeft verweerster in haar beslissing dd. 02.02.2011 waarbij de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf dd. 25.05.2009 ongegrond wordt verklaard (nadat op 02.02.2012 verweerster haar beslissing dd. 03.05.2011 heeft ingetrokken en een nieuwe beslissing heeft genomen waarbij het regularisatieverzoek dd. 25.05.2009 opnieuw ongegrond wordt verklaard) rekening gehouden met de nieuwe elementen die haar zijn bijgebracht ter gelegenheid van de voormelde op 08.12.2011 door verzoekster via de gemeente Middelkerke aan verweerster gerichte aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van art. 9bis Vr.W. waarvan verweerster op 02.02.2012 in elk geval kennis had.

Gelet op het eerste en tweede onderdeel van het eerste middel faalt verweerster in de op haar rustende (materiële) motiveringsplicht.

Dat verweerster gelet op het voorgaande op een onredelijke wijze op 02.02.2012 opnieuw besluit tot de ontvankelijkheid doch ongegrondheid van het verzoek dd. 25.05.2009 nu de eerste bestreden beslissing niet wettig is gemotiveerd nu verweerster mede de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, schendt, waardoor eerste bestreden beslissing nietig moet worden verklaard.

111.2 Tweede middel

Schending art. 8 Verdrag 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (BS 19 augustus 1955 - hierna EVRM)

Aangezien verzoekster, gelet op het hogerstaande, in het Rijk een familiaal leven heeft opgebouwd samen met haar zoon bij wie ze feitelijk inwoont en dat zij bijaldien volop bezig is met haar inburgering, is de bestreden beslissing en de eventuele uitwijzing en gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst ARMENIE die hierop zal volgen, een manifeste inbreuk en schending van het recht van verzoekster op eerbiediging van haar privé-, familie- en gezinsleven, zoals beschermd door art. 8 EVRM, gelet op het feit dat zelfs maar een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied de zekerheid met zich meebrengt dat verzoekster niet meer samen met haar zoon en diens gezin ten aanzien van de minderjarige kinderen waarover verzoekster mede de zorg waarneemt, zal kunnen zijn, onverminderd het huidige verblijf in het Rijk, en waarbij verzoekster duidelijk de intentie uitdrukkelijk zich hier in het thuisland van haar zoon te willen vestigen, niet langer over de noodzakelijke beschikbaarheid van haar zoon zal kunnen genieten in haar thuisland.

Verweerster faalt te antwoorden op dit door verzoekster opgeworpen verzoek, nu ze meent onder verwijzing naar het feit dat verzoekster gedurende acht jaar zonder samenwoning met haar zoon is geweest, per definitie te besluiten dat de bestreden beslissing, gelet op de feitelijke omstandigheden, geen schending zou uitmaken van art 8 EVRM, nu verweerster deze bescherming geboden voor voornoemd verdrag louter formeel implementeert en geen enkele rekening houdt met de concrete omstandigheden waaronder verzoekster nu al bijna 4 jaar een machtiging tot verblijf van onbepaalde

duur wordt geweigerd, onverminderd het feit dat het privé-, familie- en gezinsleven van verzoekster in het Rijk sinds lang een feitelijke, en door het art. 8 EVRM beschermde realiteit is.

III.3. Aangezien gelet op het voorgaande de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd, en derhalve de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf dd. 25.05.2009 en 08.12.2011 nog hangende zijn, dient de tweede bestreden beslissing eveneens vernietigd te worden gelet op feit dat de onbetwiste ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf dd. 25.05.2009 impliceert dat verzoekster geacht wordt legaal in het Rijk te verblijven gelet op art. 9bis Vr.W. en dat de tweede bestreden beslissing hier haaks op staat en dus dient te worden vernietigd. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

2.2.1. De verzoekende partij betoogt dat *"Aangezien verzoekster sinds haar binnenkomst in het Rijk feitelijk verblijf houdt en ten laste wordt genomen door haar zoon thans Belg met adres thans te 8430 MIDDELKERKE, (...), dient te worden aangenomen dat haar zoon wel degelijk - zowel in het herkomstland als in het Rijk - en daadwerkelijk verzoekster tevens zijn moeder, ten laste neemt en nam."* De verzoekende partij beperkt zich echter tot de loutere bewering dat zij ten laste zou vallen van haar zoon, zonder deze bewering op enige concrete wijze aannemelijk te maken. Bovendien betwist zij de volgende motieven van de bestreden beslissing niet op concrete wijze: *"om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van een duurzame relatie met een persoon met verblijfsrecht in België of met een persoon met de Belgische nationaliteit, dient betrokkene aan de basisvoorwaarden te voldoen, zoals vermeld in het artikel 10 (in geval van een relatie met een vreemdeling met verblijfsrecht in België) of artikel 40ter (in geval van een relatie met een Belg) van de wet van 15.12.1980. Uit de studie van het administratief dossier blijkt dat betrokkene niet aan deze voorwaarden voldoet en dient hierbij opgemerkt te worden dat de aanvraag 9bis niet kan beschouwd worden als een vorm van "hoger beroep" tegen de afwijzing van een aanvraag gezinshereniging (in casu, de aanvraag artikel 10 ingediend door betrokkene op 17.11.2008, onontvankelijk verklaard op 07.02.2009, opnieuw ingediend door betrokkene op 04.03.2009, de onontvankelijke beslissing verder aangehouden op 16.04.2009 en de aanvraag artikel 40ter ingediend door betrokkene op 29.06.2011 en geweigerd op 06.10.2011), nadat*

de betrokkene al de beroepsmogelijkheden heeft uitgeput, (in casu, het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 04.03.2009 en ongegrond verklaard op 11.05.2009).” De verzoekende partij betwist dus evenmin dat de door haar ingediende aanvragen op grond van de artikelen 10 en 40ter definitief werden afgewezen.

De Raad merkt op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Wat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de vreemdelingenwet betreft van 8 december 2011 stelt de Raad vast dat de verwerende partij deze aanvraag op 22 mei 2012 onontvankelijk heeft verklaard. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 145 211 van 11 mei 2015 door de Raad verworpen.

Wat de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM betreft, betoogt de verzoekende partij als volgt: *“Aangezien verzoekster, gelet op het hogerstaande, in het Rijk een familiaal leven heeft opgebouwd samen met haar zoon bij wie ze feitelijk inwoont en dat zij bijaldien volop bezig is met haar inburgering, is de bestreden beslissing en de eventuele uitwijzing en gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst ARMENIE die hierop zal volgen, een manifeste inbreuk en schending van het recht van verzoekster op eerbiediging van haar privé-, familie- en gezinsleven, zoals beschermd door art. 8 EVRM, gelet op het feit dat zelfs maar een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied de zekerheid met zich meebrengt dat verzoekster niet meer samen met haar zoon en diens gezin ten aanzien van de minderjarige kinderen waarover verzoekster mede de zorg waarneemt, zal kunnen zijn, onverminderd het huidige verblijf in het Rijk, en waarbij verzoekster duidelijk de intentie uitdrukkend zich hier in het thuisland van haar zoon te willen vestigen, niet langer over de noodzakelijke beschikbaarheid van haar zoon zal kunnen genieten in haar thuisland.”*

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de volgende motieven met betrekking tot artikel 8 van het EVRM van de bestreden beslissing niet betwist: *“Wat betreft het inroepen van het artikel 8 EVRM, dient opgemerkt te worden dat het onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst. Betrokkene verbleef er immers 56 jaar vooraleer zij in mei 2008 met een Italiaans toeristenvisum naar België kwam. Haar verblijf in België, haar integratie en haar opgebouwde banden kunnen bijgevolg niet vergeleken worden met haar relaties in haar land van herkomst. (...) Bovendien beschikt betrokkene over de mogelijkheid om via de gepaste procedure in het land van herkomst een visum aan te vragen, waarmee zij naar België kan komen om haar familie hier te bezoeken”*. Deze motieven blijven dus staan.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het volgende motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn: *“Bovendien blijkt uit de grondige studie van het administratief dossier van betrokkene dat de zoon van betrokkene in 1999 in België asiel heeft aangevraagd en in juni 2005 verblijfsrecht heeft verworven en betrokkene dus meer dan 8 jaar zonder haar zoon heeft gewoond en geen deel heeft uitgemaakt van zijn gezin.”*

Waar de verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende

‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat de verzoekende partij geen deel uitmaakt van het gezin van haar zoon, aangezien de verzoekende partij geen band van afhankelijkheid aantoont, wat noodzakelijk is om zich op de bescherming van het gezinsleven zoals vermeld in artikel 8 van het EVRM te beroepen aangezien het gaat om een beweerd gezinsleven tussen meerderjarige personen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, en evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De verzoekende partij voert geen aparte middelen aan tegen de tweede bestreden beslissing, en betwist het enige motief van deze beslissing bovendien niet, namelijk: “*De betrokkene verblijft in het Rijk zonder In het bezit te zijn van de vereiste binnenkomsten (art 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.*” Deze beslissing blijft dan ook overeind.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC